

**PRAŽSKÁ DVOJKA
HOŠI OD BOBŘÍ ŘEKY**

**VÁNOČNÍ SEŠIT
2024**

Milí chlapci,

Vánoční čas přináší sedmý Vánoční sešit. Sešit, který je opět našlapaný informacemi o našem oddílovém životě v uplynulém roce. Žádný zápis nemůže nikdy vystihnout to vše, co jsme spolu prožili. Jak nacpat na několik stránek ty stovky hodin společně prožitých, jak výběrem fotek vystihnout to nejzajímavější. To nejde. Ale je celkem vyzkoušené, že tyto poznámky a fotografie pomáhají tyto zážitky připomenout a vyvolat vzpomínky již skryté.

Při tvorbě fotografií klasickou cestou je však kromě zmáčknutí spouště zapotřebí také vývojka a ustalovač. Pokud se použije pouze vývojka bez ustalovače, tak se fotografie/vzpomínka, jakkoliv byla v dané chvíli krásná, objeví jen na chvíli a pak zmizí v černém zapomnění. Jaký je tedy recept proti zapomínání? Schovávejte si a chraňte cokoli, co vám bude oddílová léta připomínat. Jsou to vzpomínky na krásná léta vašeho mládí. Věřte, že je to doba naprosto výjimečná, doba, která se nevrátí. Doba, která je navíc velmi krátká. Doba, kterou si můžete naplno užít! Nemarněte proto čas a naplňte ho zážitky, které mají trvalou hodnotu. Oddíl v tom má nezastupitelnou roli. Prozkoumáváte neznámá místa, učíte se dovednosti, které jinde nezískáte, všestranně se zlepšujete v desítkách různých oblastí. Oddíl svým pojetím není kroužkem zaměřeným na to či ono, ale komplexním systémem usilujícím o všestranný osobní rozvoj. Je proto přirozené, že se to vše děje v kamarádkém prostředí, v atmosféře vzájemné důvěry a dodržování fair play.

Vánoční sešit může být i takovým tahákem, takovými podtrženými místy v Knize života. Kam všude jste se dostali, co všechno prožili, dokázali, překonali. Co jste udělali pro druhé. Čtěte jej prosto pozorně a po přečtení si ho zachovejte pro budoucí využití. Třeba si po čase spolu s hrdiny akčních filmů řeknete: „byla to ale jízda!“

Věříme vám a spoléháme na vás

Milan + Dandy

SESTAVA ODDÍLU V PROSINCI 2024

A JAKÝ TEDY BYL ROK 2024?

Objevitelský!

Poprvé jsme se s oddílem vydali na běžky a rovnou do nejvyšších partií Krkonoš! A bydleli v nádražním muzeu v Martinicích. V duchu dobrých oddílových tradic jsme přiložili ruku k dílu. Více v zápise o této lednové výpravě. V archeo skanzenu jsme se seznámili s různými zapomenutými technikami, jimiž naši předkové připravovali pokrmy, stavěli obydlí, nebo si čistili zuby! Vydali jsme se do podzemních štol v Jílovém, kde se od středověku dolovalo zlato. Vyrázili jsme do pohraničních Šumavských hvozdů, zdolali tři vrcholy nad tisíc metrů, nechali se unést kouzlem Českého Krumlova. Na táborovém puťáku jsme objevovali krásné zatopené lomy v okolí hradu Lipnice. Vyrázili jsme na cyklovýpravu z Modřan přes Točnou a Křeslice do Uhříněvse. Vydali jsme se k Zemské bráně na Česko - Polském pomezí putovali údolím Divoké Orlice. (Nechybělo ani brození přes řeku). Přespali v Muzeu odboje v Žamberku mezi výstavními exponáty s komentovanou půlnoční prohlídkou, navštívili zdejší Muzeum starých strojů. Prošli jsme si Vyšehradské kasematy, spali jsme ve srubu v Prokopském údolí.

Šťastný i bolestný

Oddíl se dostal do zatím nejvyšší úrovně od roku 2018, kdy jsme s prvními třemi členy začínali. Rádcové pracují na výbornou, nejmarkantnější je to na táboře. Dosavadní zkušenosti a znalosti jsou natolik zjevné, že poprvé odmítáme ochotné pomocné ruce, stavák, stavbu i bourání již zvládáme vlastními silami. Před táborem fungují tři čtyřčlenné družiny a vše je „sluncem zalité“. Na jaře k nám přichází Otík, který i přes svůj nižší věk je od začátku zdatným členem. Správně kluk, žádná bábovka. Na poslední chvíli před táborem odchází Kryštof. Ten se podle našeho mínění zalekl náročného letního podniku. Je tedy posledním z trojice Žižkováků (spolu s Matoušem a Honzíkem - odešel na loňské Vánoční nadílce) bydlícím v bezprostřední blízkosti klubovny. Je to škoda, jsme přesvědčeni, že Kryštof by oddílové prostředí i to občasné nepohodlí s naší činností spojené potřeboval. O táboře se více rozepíšu dále, nicméně, byl to takový „klid před bouří“. Po něm totiž do nečinného členstva přechází Vojta a Karel, kteří se v rámci možností snaží docházet a oddílu pomáhat. Zcela mizí Houbička, který začíná studovat v Pardubicích a o oddíl již nejeví zájem. Dále v oddíle končí Joza a posléze i Jonáš, který se vydal na uměleckou dráhu v Hudebním divadle Karlín a na oddíl nemá čas (i ve škole má individuální studijní plán). Ale třeba se to časem upraví... Celkově tedy odešlo 6 a přišli pouze dva. Tím druhý po Otíkovi je Mates, který přišel v září. K datu vydání Vánočního sešitu je tedy v oddíle pouze 7 bodovaných členů!

Výzkumný

Na táboře jsme postavili experimentální visuté ohniště, kde jsme pekli pizzu, bublaninu i mleté maso na hamburgery! Karel na táboře učil kluky doposud neznámé uzle a vazby. Vyzkoušeli jsme si postavit zavěšený koš na potraviny, funkční olejovou lampu i výrobu elektrické energie pomocí popela, uhlíků a alobalu. Ve výrobě různých pomůcek, hejblátek a vychytávek, které leckdy pomáhají pochopit, jak věci fungují, budeme pokračovat i v dalším roce.

Ke specifickým akcím patřilo herní odpoledne v Centru Nový Smíchov, které jsme uspořádali v rámci připomenutí 85. výročí Rychlých šípů, v klubovně nás navštívila i Česká televize. [Dočtete se na dalších stránkách.](#)

Celkem jsme uspořádali 20 výprav, (z toho pět vícedenních) a 44 oddílovek a dalších schůzek.

V následujícím výčtu uvádím i celková pořadová čísla výprav.

96. VÝPRAVA 12.-14.1. LYŽAŘSKÁ VÝPRAVA DO KRKONOŠ - MARTINICE

Poprvé vyrážíme na běžky! A hned do nejatraktivnějších Krkonošských běžkařských tras. Nocleh nám zajišťuje Golem v železničním muzeu ve vlakové stanici Martinice v Krkonoších. V sobotu odjíždíme autobusem na Horní Mísečky, Odtud jedna parta vedená Dandym a Karlem jede na Benecko, Druhá část s Milanem na Voseckou boudu. Cesta druhé party nečekaně končí v Harachově díky Milanově natržené šlaše v koleni (Vosecká bouda). Krom této kratochvíle lze výkon obou skupin, kdy někteří byli na běžkách poprvé v životě, za skvělý počín. Druhý den za nádražím prořezáváme náletové dřeviny a navštěvujeme železniční muzeum. Sněhu stále přibývá, ale naštěstí na zpáteční cestě nenastaly na trati žádné kalamity.

97. VÝPRAVA 27.1. - PLEŠIVEC

Milan si ještě líže rány po úspěšné bežkařské výpravě, kterou málem nepřežil. Takže do brdských lesů vyrážíme osiřelí. Během celého dne několikrát odhadujeme, kde je sever a odhalujeme tak narostlou dezorientaci všech zúčastněných. Zkoušíme nácvik sebeobrany při napadení zezadu. Na tábořišti hrajeme útočně-obrannou matematicko-kybernetickou hru na pyrotechniky, při které se Karel proslavil použitím kalkulačky na mobilu při počítání malé násobilky, s čímž se v pravidlech jaksi nepočítalo. Nálezuje klasická zálesácká disciplína „přepalování provázku“. Na vítězném ohništi pak vaříme zeleninové rizoto s tofu. Cestou dále následují souboje přetahování lanem na pařezech. A na skalní vyhlídce mezidružinový závod na postřeh při výhledu do širokého dalekého okolí.

Cestou z vrcholků brdských velehor jsme nemohli bez povšimnutí minout staletý dub s mohutnou větví čnicí v téměř pravém úhlu od kmene. Pokusili jsme se na ní umístit co největší počet členů oddílu. Celkem úspěšně - vydrápali se tam skoro všichni přítomní, větev nepraskla, všichni přežili a Dandy s Mustangem tedy neskončili v nápravně výchovném zařízení. /Dandy/

98. VÝPRAVA 10.2. KLUBOVNA - PROMÍTÁNÍ ZÁHADY HLAVOLAMU

Půlka Prahy má jarní prázdniny, takže místo výpravy máme odpolední klubovnu. Golem zajistil projektor, promítáme film Záhada hlavolamu a dobovou reportáž o vzniku časopisu Mladý Hlasatel, kde se krátce mihnul i mladý Jaroslav Foglar. Hrajeme drobné hry.

99. VÝPRAVA 24.2. - ZAKŠÍN, KOKOŘÍNSKO

Pískovcová skalní města na Kokořínsku nabízejí už svým charakterem bezvadný program spočívající v prolézání různých roklinek, puklin a skalních komínů. Hrajeme zde několik kol Boje s vlčí smečkou. Rozdělujeme se na tři skupiny. Jedna je vždy v roli trapperů, snažících se proniknout členitým terénem až na vrchol jedné ze skal. Každý trapper má tři střely pro svou obranu. Dvě skupiny představují vlčí smečku, která se snaží muže rozdělít a zlikvidovat. Vlci zabíjejí dotykem. Hra má velký spád a nabízí spoustu možností pro taktizování i zběsilé úniky na obou stranách. Kluci dnes vaří po Barbuchách, jsme v chráněném území, takže nerozděláváme oheň, ale používáme vaříče. Další závod je na dvě skupiny. Každá vybere jednoho kartografa. Ti jsou různými oklikami dovedeni Dandym a Mustangem na dvě různá místa. Po návratu na tábořiště mají nakreslit svým kumpánům plánek a tím je nasměrovat k nalezení cíle. Mustang trénuje s klukama šplhání po laně. Velmi se také daří závěrečná hra - Ufijená. Kdo je vybit, dělá 13 dřepů. A že jich bylo...

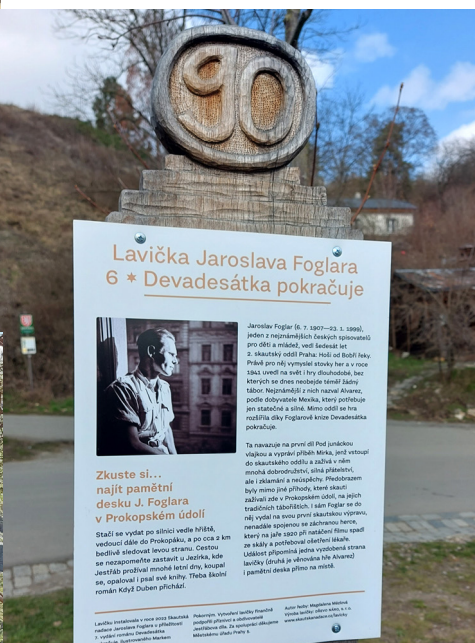
100. VÝPRAVA 9.3. - PROKOPÁKEM

Plácní druhého přes koleno, najdi poslepu cestu zpět či zaháněná s tenisákem. To jsou některé z her, kterými se zahříváme na pláních nad Dívčími hrady, nedaleko nově postaveného výběhu pro koně Převalského. Nádherné výhledy na celou Prahu od Zbraslavi až k Ďáblicům. Oblíbená hra Průchod armád je hrána v novém, pro nás úžasném neznámém terénu plném různých dolíků, křovisek i volných mýtin. Poprvé od lednového úrazu zkusím hrát s klukama, ale po pravdě mi to ještě moc neběhá. A myslíte, že mě ti pacholci šetřili?

Tahle náhorní planina mě láká jednou, až nás bude padesát (chachááá), udělat tu velkou hru s účastí veřejnosti. Něco jako boj o totem. Budou zde farmy i indiánské ležení, jezdecké spojky na kolech, převážející důležité zprávy, lupiči i šerifové. V éteru budou lítat semaforové zprávy, zahraje si i nedaleká železniční trať a Skalní hřištětko. Budou zde naleziště zlata, banky i obchody. Mezi městečky bude jezdit dostavník, který bude uhánět před dotírajícími indiány či bandity. Jednou ...

Přes Skalní hřištětko scházíme dolů do Prokopáku, kde si kluci kupují malinovku. U dětského hřiště je umístěna jedna z Laviček Jaroslava Foglara, které z příspěvků městských částí po Praze buduje Skautská nadace Jaroslava Foglara.

Legendární jezírko je v procesu čištění. Je vypuštěné a na dně stojí bagr. Každý současný člen oddílu již slyšel příběh o Jestřábově první výpravě do Prokopského údolí, při které oddíl zachraňoval „kinoherce“, který se při natáčení kovbojky pustil lana a zřítíl se ze skály. Oddíl tehdy ukázkově zorganizoval transport raněného a dopravu k trati, kde zastavil kolem projíždějící vlak. Tuto událost připomíná pamětní deska na skále. Na tábořišti Lavor hrajeme další hry, krom jiného také dobývání hradu Rabí, kdy se útočníci pod palbou střel snaží dobýt výspu vysoko na drolicí se skále. Odtud hurá na vlak do Hlubočep a programem obtěžkaný den pomalu končí.

101. VÝPRAVA 23.3. - MODŘANY

První část výpravy vede Dandy. Kluci začínají program u rybníka pod bývalým tábořištěm a v náročném, bažinatém terénu zde kořistí kostky z lega, ze kterých se na hrázi sestavují určité tvary. Poté se přesunují na hranici lesa a pole. Kvůli nestálému počasí staví přístřešky z družinových celt, což se během dne ukazuje jako prozíravé. Milan přichází v době, kdy se již vaří oběd, to je panečku pohodička. Po obědě vytahuje Dandy z rukávu další hru, ve které se kluci trefují střelami do dvou v různé výšce zavěšených kotlíků. Nižší je za jeden bod, vyšší pak za tři body. Na chvíli se za námi zastavují Větrík s Martinou. Jedna z dalších her má přímo úsekový charakter. Ze dna nedaleké rokle nabrat vodu a v kotlíku ji přepravit na zavěšených lanec tak, aby voda naplnila připravenou nádobu. Přístup na dno rokle není vůbec snadný a také výstavba lanovky skrývá úskalí, zvláště těm, kteří se snaží sklouznout kotlík z bodu A do bodu B ovšem neberou v úvahu, že tyto body nesmí být ve stejné výšce. Dříve nebo později se pak kotlík na své cestě zastaví. Nastává fáze zoufalého pošukování provazem, což však vede k vylití většiny jeho obsahu ...

102. VÝPRAVA 6.4. - KLÍNEC

Na své čtvrté výpravě je s námi nováček Otík. Máme z něj velkou radost, je to náš člověk. Je už tradicí začínat výpravu do těchto končin prozkoumáváním jeskyně. Povoleny jsou pouze klasické svíčky, známe to tady jako své boty. Roklinku za jeskyni zdolávají kluci po laně, Houbička všechny obětavě jistí. Opakujeme hru, která zde zaujala v minulém roce - Ponny expres, ve které se kluci snaží v co nejkratším čase proběhnout 13 „měst“ a vyhýbat se přitom palbě dvou desperátů. Zasažení se opět musí vykoupit třinácti dřepy. Vaření společného oběda mají na starosti Junior a Jáchym a připravili si výborné zeleninové kari s kokosovým mlékem. Probíhají zápasy v přetahování lanem jeden na jednoho, dva proti jednomu, sám proti všem... Na skalách stavíme a poté ostřelujeme kamenné věžičky a kluci na družiny předvádějí pantomimou různá přísloví.

103. VÝPRAVA 20.4. - ARCHEOSKANZEN BŘEZNO

Z Loun si to šineme proti proudu Ohře. Cestou si kluci po barbuchách vaří. Velké oblíbené se těší těstoviny s mákem a cukrem. Nakrátko se setkáváme s Větríkem a Martinou. S Archeoskanzenem nás pojí bývalý člen oddílu Rap. V oddíle patřil za války k nemnoha vynikajícím ilustrátorům kronik, v dospělosti se věnoval experimentální archeologii a se svou ženou Ivankou na tomto nalezišti působil desítky let. Jejich jména jsou tu vyslovována s obrovskou úctou a respektem. Vyprávíme si o historii našeho území obývaném kdysi Kelti, Germány (Markomany), Slovanů a o počátcích Přemyslovského knížectví. Děláme si tím trochu přípravu k blížící se dlouhodobé hře. Kluci zkusí mezi kameny mlít mouku, ochutnáváme chléb z této mouky upečený ve hliněné peci, jsme svědky tavby železa, prozkoumáváme obydlí prvních Slovanů, dozvídáme se, jak si kdysi vyráběli žvýkačky. Výklad je zajímavý, doprovázený písněmi a tancem, kterého se někteří odvážlivci také účastní. Na vlakové trati je výluka, ale všechno klapne. A protože náhradní autobusová doprava nahrazuje vlak, chodí v něm i opravdová vlaková paní průvodčí.

104. VÝPRAVA 4.5. - OKOŘ A HRADIŠTĚ BUDEČ

Výprava začíná pod hradem Okoř softbalem, který organizují Mustang s Karlem. Už to začíná mít docela spád. Putujeme údolím Zákolanského potoka, kde si vaříme oběd. Cíl dnešní výpravy je vybrán záměrně podle legendy blížící se dlouhodobé hry z počátků Přemyslovského knížectví. Hlavním hrdinou příběhu je malý, tehdy dvanáctiletý Václav, který pod dohledem své babičky Ludmily na tomto hradišti žil a vzdělával se v místním kostele sv. Petra a Pavla. V areálu je ideální rovná louka na hry, kde hrajeme vyvolávání čísel, vynášení stříel, předcvičovandu a další taškařice. Zájem je veliký.

105. VÝPRAVA 17. - 19.5. - ČESKÝ KRUMLOV A ŠUMAVA

O víkendu jsme vyrazili do Českého Krumlova. I přes více než tříhodinovou cestu kluci vše zvládají výborně. Za půjčení klubovny děkujeme skautskému oddílu Ursini. Jedna z vedoucích - Bobša s námi tráví vyprávěním příjemný večer. Spíme tradičně na zemi na karimatkách. V sobotu jsme se přesunuli lokálkou do Nového údolí a odtud přes Šumavské velikány Třístoličník, Trojmezí a Plechý k Plešnému jezeru a do Nové Pece. Výživné, nádherné putování v délce asi 23km, bobří hráze a spousta statných, bobry pokácených stromů. Po cestě si vaříme po barbuchách na vařičích. V Nové Peci se potkáváme s Větríkem a Martinou.

Do klubovny přicházíme již ve značně pokročilou hodinu. Zahajujeme dlouhodobou hru tradičním bojem o lístečky rozstříhané zprávy. V kuchyňce se zatím vaří voda na těstoviny. Tedy, alespoň jsme si to mysleli. Když se posléze přišlo na to, že vařič je vadný, šly na nás mráčky. Ale program vesele pokračuje i v tuto pozdní hodinu a ve čtvrt na dvanáct se konečně dočkáme večere! Kluci získávají lístečky především za své znalosti z různých oborů, které vyhledávají Milan, Dandy a Mustang. Památný výkřik Lišáka (tehdy ještě postaru Matyho) - Spytihněv. Byla to spontánní a spíše náhodná odpověď na otázku, jak se jmenoval bratr otce svatého Václava, který založil rotundu sv. Petra a Pavla na Budči a položil základy stavby Pražského hradu. Snídáme musli s jogurtem a odcházíme na prohlídku historického centra Českého Krumlova, opět boje o lístečky, například v zahradnickém bludišti u hradu, Ty pak pokračují na potoce u klubovny ostřelováním plujících lodiček. Krásná výprava po dlouhé době v plné sestavě.

106. VÝPRAVA 1.6. - BALENÍ NA TÁBOR A KLUBOVNA

Na dnešní den jsou v předpovědi počasí hlášeny kalamitní situace po celé republice (které se nakonec pro oblast Prahy nenaplnily). Pořádáme proto schůzku v klubovně, kde balíme věci na stavbu tábora, třídíme hřebíky a spotřební materiál, sepisujeme nákupy... Větší část programu potom věnujeme nácvičce táborských dovedností a samozřejmě boji o lístečky rozstříhané zprávy. Zbývá čas i na hry.

107. VÝPRAVA 14.- 16.6. - STAVÁK

S blížícím se táborem je potřeba zajistit spoustu věcí. Zabalit vše potřebné, sepsat nákupy potravin i nejrůznějších hřebíků, drátů, zkontrolovat a doplnit táborovou lékárnu, připravit nářadí, stany, plachty, zabalit „kancelář“ a desítky a desítky dalších úkonů. Tradičně se také vydáváme na tábořiště posekat louku, připravit kostru kuchyně, která se každoročně po táboře bourá, vykopat odpadovku a latr. Tato pracovní výprava je již v plně táborovém režimu se službami na vaření. Pro spaní budujeme přístřešky z oddílových celt.

V neděli za námi přijíždí Jonáš. Oceňujeme jeho snahu i snahu rodičů přijet alespoň na den a zapojit se do stavby. Získané zkušenosti z práce s pilou, sekerou, krumpáčem nebo pepíkem jsou k nezaplacení. Stavby rostou jako z vody, starší kluci už vědí co a jak a dobře si práci organizují.

29.6. - 20.7. TÁBOR

Táboříme opět na Vysočině u vesnice Sázava nedaleko Nového Rychnova. Cesta na tábor probíhá pod vedením rádců autobusem, materiál odvázejí dvě dodávky. Tábor je plně v oddílové režii. Milan přijíždí kvůli nemoci o šest dní později, tábor je již v plném proudu. Kluci si mimo jiné vyráběli ruční papír, na který si měli překreslit mapu k cestě za pokladem. Jiné papíry na luštění zpráv a pod., nesměli používat. Legenda k dlouhodobé hře o svatém Václavovi je na vedlejší stránce. Spadá do let, kdy svatý Václav jako chlapec pobýval na Budči a získával zde jako člen vládnoucího rodu Přemyslovců jako málokdo v té době základní vzdělání. Při studiu starých pramenů se mu zjevují záhady, které se snaží s chlapci z hradiště rozlousknout. Nakonec se ukazuje, že celé to na něj „nastražila“ jeho milovaná babička Ludmila, aby prověřila po všech stránkách Václavovu připravenost na budoucí složité státnické úkoly. Památný výrok Juniora z cesty za pokladem: „Tady nic není, jen nějaký provázek s uzlíkama...“ V pokladu byly amulety symbolizující proutky, které se stýkají v jednom bodě. Hledejme prameny, to bylo poselství letošní hry.

Jak již bylo řešeno na úvod Vánočního sešitu, stavíme visuté ohniště pro experimentální vaření. Je to vlastně stůl ze silnějších polen, na kterém je navrženo asi 5 centimetrů udusané hlíny, aby nedošlo k prohoření. Velmi mě těší, že i po namáhavé stavbě se kluci pouštějí do dalších staveb „navíc“, což je zásluha ke každé práci ochotného Karla. Při pečení bublaniny, výrobě hamburgerů či pečení pizzy se kluci střídají ve skupinkách. Výsledné produkty působí na táboře jako zjevení. Pečení zkusíme poprvé a výsledky jsou velmi dobré. Opět se velmi intenzivně plní Přehledy, ve větší míře se uplatňují i body získané za pomoc ostatním při jejich plnění. Karel vyučuje nové uzly a vazby. Vojta opět zapůjčuje paddle board, který na blízkém rybníku opět nachází využití při hrách i v době poledního klidu. Kluci stavějí kamínka z polene a finské svíce využité na Třinácté noci. K ní je třeba říci, že patřila k těm nejpovedenějším. Skupinky si na počest probíhajícího Vsesokolského sletu připravují různé gymnastické sestavy, Karel s Juniorem hraje pěkné skladby na kytaru, Jonáš hraje na harmoniku, nechybí ani scénky podle příběhů Rychlých šípů. Joza předvádí střelbu z luku POSLEPU! Houbička složil báseň o táboře. Na výročí Jestrábova narození 6. července pravidelně probíhá na našem táboře Boj družin. Letos kluci bojovali ve štafetách (běh, jízda na kole, jízda na paddle boardu

Malý Václav pomalu narovnává ztuhlá záda. Zvenku rotundy Svatého Petra na Budči, kde tráví další den výukou a pročítáním starých kodexů, se ozývá zpěv ptáků a veselé hlasy dětí z nedalekého hradiště. „Tak ještě tento pergamen musím přečíst a pak už budu moci jít po své zábavě“, říká si. Odevzdaně otevírá rukopis a noří se do textu, který zapsal otec Učen.

„Počátkem 9. století se na území Moravia magna zvaném, formuje knížectví se sídlem v Mikulčicích. Prvním, kdo zde vládl byl slavný kníže Mojmir I. On i lid té země, byl v područí Francké říše a prudké boje sváděli zejména s lidem knížete Pribiny. Za svou statečnost velkým vítězstvím odměněni byli a území kol Nitry k sobě připojili. Byl po právu uznáván i v říši Francké, Mojmir po vzoru franckých velmožů křest přijal. Nástupcem jeho byl Rostislav. Touže zbaviti se vlivu Francké říše, požádal císaře byzantského o vyslání misionářů, by zvěstovali víru jazykem lidu srozumitelným. Pro tento úkol císař vybral dva bratry - Cyrila a Metoděje. Ti jazyku slovanskému se naučili a abecedu pro něj vytvořili. Bratři pak do slovanského jazyka Písmo Svaté a texty bohoslužebné přeložili a jimi vytvořeným písmem zapsané přinesli. Lid slovanský na Velké Moravě pak snadněji zvěst křesťanskou vstřebával, než tomu za času latiníků bývalo. A víra křesťanská knížectví a rody spojovati počala. A stalo se, že první kníže náš Přemyslovského rodu Bořivoj I. pozván byl na dvůr knížete Svatopluka na Velkou Moravu. Při hostině bylo mu však odepřeno místo u stolu mezi ostatními velmoži. Byl dosud nepokřtěný, musel sedět jako pes během hostiny na zemi. Lítost projevil arcibiskup Metoděj i tázal se Bořivoje, proč tak skvělý muž sedí na zemi jako pasák sviní. Po rozhovoru s Metodějem seznal Bořivoj za nutné přijmout křest, který pak sám arcibiskup Metoděj provedl. Ze svého pobytu na dvoře knížete Svatopluka si však Bořivoj do Čech odvezl něco velmi vzácného. Něco, co způsobilo, že Velkomoravská říše začala upadat, zatímco náš kraj rozkvétal.“

Text zde končí, a chlapec marně pátrá v dalších kodexech po pokračování. „Co si odvezl z Velké Moravy jeho děd Bořivoj? Co to jen mohlo být? Nějaká zbraň? Či nějaký mocný předmět? Nějaké dávné kouzlo?“ Už jen přemýšlení o té nedořečené záhadě budí jinochovu zvědavost. „Určitě se na to musím zeptat babičky Ludmily“, umínuje si při vzpomínce na svého děda Bořivoje, který zemřel ještě před Václavovým narozením. Václav se zahleděl do klenby rotundy. Kdysi bývalo zvykem chránit stavby „hromovými kameny“ které se vzácně naházely zabořené hluboko v zemi. Prý to byly hroty blesků, které se z nebeských posílají při úderu do země odlomily a jako ochránci staveb do trámů vkládaly. Tak tomu bývalo před příchodem křesťanství a i dnes někteří zde na hradišti Budečském v magickou moc těchto kamenů věří, dávné rituály provozují a nové se starým se zde mísí.

„O tom starém textu musím říci ostatním chlapcům“, umínil si Václav. „Zvláště Čestmírovi a Radomilovi, mým nejbližším“. Ti při jedné z tajných návštěv rotundy upozornili Václava na zvláštní znaky vyryté v jednom z fragmentů kamenné dlažby. „Jestlipak již splnili úkol povědět o nich ostatním chlapcům, kteří sem přístup neměli? Pečlivě jsem to přeci tehdy opsal a kněz Učen se velmi divil, kam jeden z jeho čistých pergamenů zmizel.“ Ještě jednou se Václav vrací k tajemné rytině, prsty projíždí již takřka zahlazené stopy dávného rytce. „Jako by sem tento kámen vůbec nepatřil. Je přeci tolik odlišný od pravidelně opracovaných kamenů v dlažbě. Kde se tu vzal? A co ten text ve starém kodexu?“ Zatím nic, co zde v rámci svého vzdělávání četl v něm neprobouzelo tolik otázek a tolik zvědavosti. „Možná by otec Učen poradit mohl, ale ten již delší dobu mimo Budečské hradiště pobývá a Václavova výchova o vzdělání byla svěřena tomu vyzáblému protivovi Sudimírovi, který umí jen hartusit a kárat! Už aby se mohl přivítat s laskavou babičkou Ludmilou. Ta mu jistě dobře poradí!“

a plavání) luštění šifer, přijímání semaforu, znalosti rostlin, uzlování, tábornických dovednostech, přišívání knoflíku a stavbě přístřešku. Probíhají další tradiční táborové soutěže (Olympiáda, Veselá desítka - asi nejveselejším závodem bylo prolézání provazovou smyčkou s emálem vody na hlavě, Mistr uzlování), Dandy vyvěšuje na oznamovatel různé středověké hádanky. Po letech opět píšu na jednotlivé dny „kalendářiky“, kde upozorňuji na různé zvyklosti či aktuální „nešvary“. Do programu přispívají jak starší kluci, jednu hru vymysleli i Maty s Jáchymem. Jen tak dál! Rádcové se střídají každý den v přípravě rozcviček. Při noční hře, která měla dvě kola, měli útočníci deset kartiček - životů se svým jménem. Kartičky sloužily jako životy a zároveň byly používány při obsazování pěti stanovišť hlídaných obranou. Po výměně rolí se hodnotilo, kdo ukořistil nejvíce životů + kolik se mu podařilo obsadit stanovišť. Druhý rok zkoušíme na táboře prusíkování, některým klukům už to pěkně jde. Na puták vede Čiki kluky na hrad Lipnici a zejména pak k okolním lomům a zajímavým do skal vytesaným obrazcům. Bourání tábora opět v báječné pohodě, dokonce nám zbyl čas na rozlučkovou procházku do okolí tábora, naposledy se nácíváme malinami. Kluci poté míří na autobus, PK dobaluje poslední bedny. Sraz na Roztylech, dobrovolníci pak pokračují do klubovny vykládat táborový materiál.

Do Zahajovačky je zdánlivý klid. Ale jen pro ty, kteří nedbají na skutečnost, že věci přivezené tábora je třeba roztrídít, uklidit, rozvézt na různá místa. V oddíle se vždy razilo pravidlo, že tábor končí až uklizením podlesní bedny v klubovně. Každý z vás, kdo vesele odjucháte hned po příjezdu do Prahy, byste měli být opravdu aktivní při zjišťování informací o brigádách před oddílovkou. Dovedete si vůbec představit, jak těch pár obětavců po příjezdu z tábora vyloží ta dvě plná auta? Kolikrát se musí jít, kam všude ještě rozvézt stany, tee-pee, hangár a pod, které by v klubovně plesnivěly? Pro ilustraci přikládám fotku, jak vypadá klubovna po příjezdu z tábora (na víc už opravdu síly nestačí) a jak vypadá před zahajovačkou po několika brigádách. A pak si takový bodrý jedinec, který se ničeho neúčastnil, nakráčí do klubovny a vůbec mu nepřijde na mysl, co vše muselo být uděláno, aby schůzka vůbec mohla proběhnout.

Takže jednou a provždy: Tábor končí uklizením poslední bedny v klubovně

PRO VĚTŠÍ NÁZORNOST ZDE JEŠTĚ INFOGRAFIKA

Před příjezdem z tábora vypadá klubovna takto..

... po příjezdu a vykládce takto...

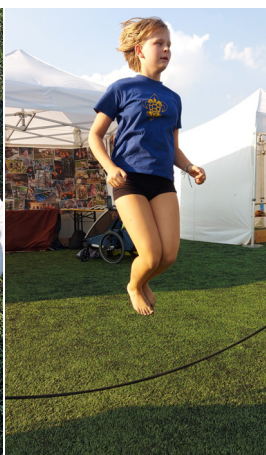
... po několika brigádách opět takto...

... aby mohla proněhnou Zahajovačka.

DÍKY VŠEM, KDO SE O TO ZASLOUŽILI, ZVLÁŠTĚ PAK PADÁKOVI!

Po Zahajovačce, na které byl poprvé nováček Mates, se hned druhý den účastníme akce Volný čas na Trojce, což je prezentace spolků a sdružení působících na Praze 3. Letos je místem konání hřiště u Gymnasia Na Pražačce. Kromě výstavy jsme si připravili pro návštěvníky tyto aktivity: Střelba z foukačky, lov Zelené příšery, stezka obratnosti, vysílání semaforem, Vyjímání ježka z klece, skákání přes lano, zatloukání hřebíků, luštění šifry. Kluci si rozdělují stanoviště a čekáme. Bohužel marně. Díky mizerné propagaci akce přichází minimum lidí a tak naše návštěvníky tvoří ponejvíce osazenstva ze stánků ostatních vystavovatelů. Přes velmi dobrá hodnocení (zejména zatloukání hřebíků je velmi navštěvované a kvitované) není díky nízké účasti návštěvníků z této akce žádný nováček.

108. VÝPRAVA 7.9. - KAMENNÁ ŘEKA

Kamenná řeka patří k novodobějším tábořištím, pro oddíl objeveném na sklonku osmdesátých let. Začínáme poněkud netradičně v Jílovém odkud míříme na prohlídku štoly Halíře, kde po válce probíhala průzkumná ražba pro ověření výnosnosti případné průmyslové těžby zlata. Nedaleko potkáváme pro tuto krajinu poměrně neobvyklého tvora. Při odpočinku na skalách děláme různé kvízy na rozvíjení všeobecného

přehledu. Na Kamenné řece se kluci rozdělují na dvě skupiny a na daný start se snaží prolézat mezi balvany, pod nimiž je místy slyšet zurčení potoka, vodu najít a na důkaz ji nabrat do stříkačky. Při přípravě na další hru přicházejí emisáři jakéhosi oddílu, že si sem přišli zahrát hru „Na snajpera“, a jestli bychom jim tedy mohli prostor uvolnit. Domlouváme s nimi tedy kompromisní variantu, že si zahrajeme s nimi. Zážitků z herny, kde figuruje 30-40 hráčů kluci příliš nemají a tak hru s poměrně jednoduchými pravidly spočívající v plížení ke dvěma střelcům nadšeně hrají asi půl druhé hodiny. Okolí tábořiště, které obvykle využíváme k vaření je rozryté těžkými těžařskými stroji a tak pokračujeme dál až na kemp Sekwoj, kde vaříme oběd. Je tu rovná skalní plotna obklopená suťovými poli. Hrajeme zaháněnou. Poloviny mančafu se střídají v roli vrhačů, druzí jsou běžci. Vrhači levou rukou hodí libovolným směrem střelu (ideálně z plošiny na suťové pole, do křoví a pod) a tým běžců má v co nejkratším čase střely vrátit zpět do středového kruhu. Následuje Dandyho hra, při níž slepý střelec brání území, ze kterého útočníci kořistí poházené střely. Výpravu končíme v Prosečnici.

109. VÝPRAVA 21.9. - CYKLOVÝPRAVA

Výpravu připravil Vojta. U vlakové zastávky v Modřanech se rozdělujeme na mladší (cca 30 km trasa), a starší, které čeká asi 38 kilometrů. Pojedeme Modřanským údolím, vydusáme kopec do Cholupic a na letiště Točná, Dolní Břežany, Jesenice, Průhonice, Křeslice a Uhříněves. Zdatnější skupina má navíc objet Průhonický park. Přes počáteční nejistotu, jak to všechno zvládneme, se obě skupiny setkávají v Křeslicích, kde ještě z přebytečných sil pořádáme na kolech sprinty mezi metami. Vojta přijíždí s mírným zpožděním kvůli defektu na kole, které mu Filip obětavě na trase vyměnil za jiné. Hned po příjezdu se nabízí, že pro kluky zajede koupit nějaké minerálky. Navštěvujeme nemocného Jozu. Z Křeslic jede Mates do Prahy. Na nádraží v Uhříněvsi čekáme dlouho na vlak - výluka na trati. Lišák nakonec s tatínkem též volí samostatnou cestu do Hloubětína. Oba kluci tak mají po výpravě o dalších asi 15 km více. Cyklovýprava se líbila, na jaře určitě zopakujeme.

110. VÝPRAVA 5.10. - JEVANY A VODĚRADSKÉ BLUČINY

Hrajeme velkou hru s vynášením písmen ze dvou území rozdělených roklí. Kluci hrají s nadšením. Poprvé (a zatím naposled) od tábora je s námi Houbička, který začal studovat v Pardubicích. Jak jsme u něj zvyklí a jak si ho budeme vždy pamatovat, do všeho jde po hlavě a jeho odvážné průniky do nepřátelské obrany budí oprávněný údiv. Je vždy radost a výhrou pro všechny, pokud se her zúčastňují opravdu aktivní hráči, kteří však vždy hrají ohleduplně k ostatním, nikdy se nehádají a striktně dodržují pravidla. Terén pro hru je celkem náročný (stanoviště jsou na protilehlých kopcích), ale hra má opravdu spád. Krátká návštěva Větrníka a Martiny. U potůčku vaříme bramboračku. Cestou do Zvánovic hrajeme několik kol „Prchajících rekrutů“.

111. VÝPRAVA 18.-20.10. ŽAMBERK A ÚDOLÍ DIVOKÉ ORLICE

Na nádraží do Žamberka dorážíme po více než tříhodinové cestě, další hodinu pak šlapeme k Muzeu odboje, kde bude po dvě noci přebývat. Jirka od Legionářů na nás ochotně čeká a ještě před půlnocí nám dělá komentovanou prohlídku muzea s vyprávěním dobrodružných příběhů o legionáři Bedřichu Havlenovi, který byl popraven v Rakouském zajetí i o odboji v Žamberku a okolí za druhé světové války. Usínáme mezi muzejními exponáty. Sobotní výprava je na Česko/Polské pomezí. K prozkoumání nás zlákal nás údolí Divoké Orlice od Zemské brány do Žamberka. Náročná, ale krásná výprava, při které nechybí brození řeky, návštěva objektů pohraničního opevnění ani vaření na břehu nádherné říčky. Mates skoro celou cestu nese v batohu poleno, že ho dá doma ke krbu. Nenechá si říct, i když v závěru cesty sotva motá nohama. Po návratu do muzea máme druhou část výkladu a možnost „osahat si“ kulomet.

V neděli běží služba pro suroviny na snídani a poté odcházíme na prohlídku Muzea starých strojů a technik. Bývalá továrna byla díky obětavé práci dobrovolníků přestavěna v muzeum, které nejen spravuje budovy a stále se rozšiřující sbírky, ale také repliky na zakázku vyrábí. Příkladem může být malá parní lokomotiva, která byla vyrobena na základě neúplných plánek, a na základě zájmu dalších muzeí již bylo vyrobeno několik dalších exponátů. V muzeu jsme navštívili výstavu lokomotiv, parních strojů, transmisních technik, textilní výroby a historických automobilů a motocyklů. Asi největší dojem na nás udělal „programovatelný“ vyšívací stroj, který již před více než dvěma sty lety zpracovával vyšívky.

Oběd máme z časových důvodů domluvený v restauraci a pak už hurá na vlak a dlouhou cestu domů.

112. VÝPRAVA 2.11 - VYŠEHRAĐ

Dnes jen polodenní výprava míří na Vyšehrad. Když mĳíme jeden z domů ve Vratislavově ulici, povĳdám Dandymu: „Tady kdysi bydlel Adam Košík, v oddĳle přezdĳvaný Jindra Hojer“. Oba si na něj z mládĳ pamatujeme, byl to náš kamarád ze Dvojky. A tak, jako správnĳí muži ĳinu za chvíli jĳž zvonĳme na zvonek. Po chvíli pĳchází zmatený Jindra. Tápe, prohlĳí si mĳ, kluci stojĳ mlĳčky opodál, a pak pravĳ: „No moĳná Milan, ale nesedĳ mi to bĳicho!“. Pak uĳ se srdĳeĳně zdravĳme a vĳtáme se s Jindrou, kterĳ je zde po roce na nĳkolikahodinovĳ navĳtĳevĳ u rodiĳů! Inu, svĳt je malĳ a o nĳhody v nĳm není nouze! Na Vyšehradĳ

se zastavujeme u rotundy sv. Martina a připomínáme si historku, podle které se rozdělil s chudákem o svůj plášť. Pak máme domluvenou prohlídku Podolských kasemat, které byly za války využívány jako protiletectvý úkryt a po válce se zde tajně scházeli legendární Vyšehradští jezdci. Kimovku v přírodě okořenil Lišák, který si místo Podolské vodárny pamatoval Podélnou větrárnu!

V parku hrajeme uříjenou. Dnes jsou Dušičky. Nakukujeme do kostela sv. Petra a Pavla a pak se rozdělujeme a na hřbitově pátráme po hrobu zakladatele Junáka – A.B.Svojsíka. Přivolává nás Vojta a bratru náčelníkovi na hrobě zapalujeme svíčku. V parku za hřbitovem pořádá Dandy závod s názvem Velká Pardubická. Ve dvojicích (slepý kůň a vidoucí jezdec) se proháníme parkem, Milan s Jonášem házejí parakotoul přes řetěz kolem keříků.

113. VÝPRAVA 16.11. VOZNICE - KYTÍN

Z autobusu vystupujeme u Hájovny Kodetka a míříme na tábořiště Starý smrk. Dnešní výpravou si připomínáme studentskou demonstraci a následný policejní zásah 17. Listopad 1989 a tak různé závody mají připomínat určité momenty toho památného dne. Šplhání do oken domů (v časovém limitu vylézt co nejvýš strom), ničení tajné zprávy (co nejrychleji vyhrabat z útrob torny KPZ a spálit list papíru), útek ze zajetí (vylosované dvojice si navzájem svážou nohy a co nejrychleji mají doskákat k metě.) Cestou hrajeme průchod armád, jehož zdolávání je jakýmsi předem neplánovaným herním bonusem. Tábořiště je obsazeno a tak pokračujeme dále proti proudu potoka, kde společně vaříme těstoviny s mákem a cukrem. Tady už nepotkáváme ani živáčka. Dandy nenechá bez povšimnutí žádný strom, na který se dá vylézt a tak kluci sami nebo s dopomocí zdolávají nižší větve pěkného buku. Dandy organizuje hru dobývání kruhů,

při které dvojice kluků házením tenisáků postupují územím, ve kterém je uzlovačkami označeno 13 kruhů. Do Prahy se vracíme autobusem z Kytína.

114. VÝPRAVA TYGRÍ DŽUNGLE A MYŠÍ PLÁCKY

Jdeme polňačkou podél silnice na Horoměřice. Tygří džungle patří do skupiny starších oddílových tábořišť navštěvovaných již více než 80 let. Na připomínku dávné velké hry California, připravené pro oddíl kmenem starších, zde hrajeme upravenou verzi pro naši malou skupinku. Mezi dvěma městy ženou honáci krávy, které nakupují, prodávají a také si je na cestě vzájemně kořistí. Ve městech zajišťují tyto transakce Dandy s Mustangem. Mezi novodobá tábořiště patří plošina ve skalách pod Alšovou vyhlídkou, kterou jsme podle nedalekého skalního útvaru pojmenovali „Ú velblouda“. Na Únětickém potoce objevujeme opravdové bobří hráze a informační tabule o tomto oddílovém zvířeti a obyvateli Tichého údolí. Po náročném výstupu

na protější stráň se s rozkoší sluníme na skalách. Na tábořišti Myší plácky vzpomínáme na založení Druhé větve“ stromu Dvojka, ke kterému došlo právě zde v září 2018. Kluci luští zprávu – osmisměrku, ve které se podle uvedeného seznamu vyškrtávají jména současných i bývalých členů a výsledná tajenka zní: Mrtvý Dvojkař promluví. Připravujeme si s sebou dřevo, na kterém si na závěr výpravy v komunitní zahradě opékáme buřty.

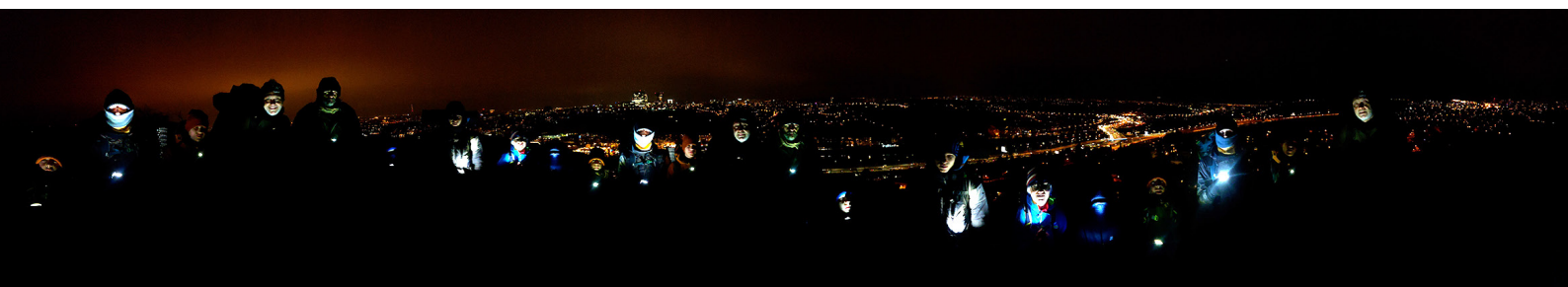
115. VÝPRAVA PŘESPÁNÍ V PROKOPÁKU A PROKOPÁK

Menhart zapůjčil od střediska Blaník skautskou základnu nad jezírkem v Prokopském údolí, kde budeme dnes nocovat. Scházíme se v pátek v šest hodin na stanici metra Radlická a připomínáme si člena oddílu Radka Smetanu, který nám zde před lety vyprávěl o Radlických klubovnách, kde oddíl prožíval své osudy dlouhých dvacet let. Procházíme krajem lesíka a loukou ke hraně náhorní plošiny, odkud je nádherný panoramatický pohled na rozsvícenou Prahu. Pokračujeme na Dýmové jeskyně, kde klukům vyprávím o tragickém konci bývalého člena Sila, který zde v roce 1951 ukončil svůj mladý život. Za svitu čelovek sbíráme dříví do kamen a u srubu ho zpracováváme. Vše jde jako po drátkách až do chvíle, než Mates zjišťuje, že si doma zapomněl spacák, což je u zimní výpravy součástí výzbroje docela podstatná... Naštěstí ve srubu nalezen jeden záložní a také dvě deky. Většina kluků naštěstí spí na půdici nad kamny, takže zima jim nehrozí, což se úplně nedá říci o Dandym, Padákoví a Milanovi, kteří se rozhodli pro nocování venku. Večer si povídáme u kamen a zpíváme koledy. Mates získává přezdívku Spacák.

Ráno po snídani a úklidu chaty odcházíme na Skalní hřiště, kde sehrány dvě hry (Plácní soupeře přes koleno a přehazovaná, ve které je území rozděleno na deset částí bráněných vždy jedním strážcem.

JAK UKAZUJE FOTOGRAFIE NÍŽE, V PÁTEK 13. POČET ČLENŮ ODDÍLU NARŮSTÁ
(BOHUŽEL 14. SE OPĚT VRACÍ NA PŮVODNÍ HODNOTU)

Celou dobu byl největším smolařem Lišák, v posledních kolek ovšem předstižený Spacákem. U pamětní desky, připomínající Jestřábovu první výpravu, křičíme Jestřábovi oddílový pokřik, který zní v oddíle již 101 let. U jezírka se měníme v jezdce Ponny Expresu, zběsile unikající před palbou banditů. Na Lavóru hrajeme Dandyho odpalování míšků sukovitou palicí. S Dandym se po hře loučíme, musí domů postarat se o nemocnou maminku. Vaříme po Barbuchách česnečku. A na závěr ještě hrajeme Červení a bílí a Předcvičovandu, pro toto tábořiště typické hry. Vlákem se pak vracíme z Holyně na Smíchovské nádraží.

RŮZNÉ

Uspořádali jsme další ročník soutěže čtyř třicetičlenných týmů Le Mans 24 dní, aneb cvičíme pro Jestřába, aneb Jestřábe, nejsme sloní mláďata! Letos s námi nově soutěží skautský oddíl Ursini z Českého Krumlova, a tradičně již HOBŘ, Tým PK, Tým FB (Facebook).

Uspořádali jsme Jestřábovo herní odpoledne v obchodním centru na Novém Smíchově. Na třiceti místech v republice jsou připraveny pátrací hry „Zde mohly být Rychlé šípy“ v nichž pátrači ve vyznačeném území hledají vylepené příběhy Rychlých šípů. Místa vybírají tak, aby nějak souvisela s příběhem. Pro nový Smíchov jsme si připravili pro návštěvníky asi deset disciplín (vysílání semaforem, odlévání stop, dřepování, skládání rozstříhané zprávy s úkolem, montáž dřevěných závodních autíček s následnou soutěží na délku dojezdu, vyjímání ježka z klece nebo lov Zelené příšery. Přišly se podívat i paní starostka a místostarostka MČ Praha 5.

Zapojujeme se do podzimního kola pátrací hry „Zde mohly být Rychlé šípy“. Pro pátrání vybíráme Roztoky, kam dojíždíme po cca čtvrt hodině cesty vlakem z Masarykova nádraží. Ještě na nádraží se rozdělujeme na dvě skupiny, každá dostává jako nápovědu svazek Rychlých šípů. Jízdu využíváme vyhledáváním míst označených v nápovědě pro tuto lokalitu, přemýšlíme, které místo v ději popsané by mohlo odpovídat reálnému místu v Roztokách a na mapě si vytváříme seznam pravděpodobných cílů.

Mrtvý Dvojkař, aneb pátráme po bývalém členovi. První nápovědu kluci rozluští v šifře zvané šnek a zní: Byl jsem rád na Táboře bez Vytrvalce. No jo, ale kdy to bylo, kdo tam byl... To vše se kluci mohou dozvědět z oddílového archivu, ke kterému získávají přístup. V každé další nápovědě v šifře skryté se dozvedí další vodítka, které postupně budou omezovat okruh osob, které by mohly být oním Mrtvým Dvojkařem.

Česká televize „Děčko“ natočila v naší klubovně pro cyklus „My se máme“ díl s názvem Dobré mravy. Odvysíláno 16.12.

Od září zahajujeme turnaje. Zatím proběhl turnaj ve cvrnkačce a turnaj v dámě. Turnaje má na starosti Kubas. Také si zkusíme si vyrobit a pochopit různé věci. V září/říjnu to byla olejová lampa, která by vydržela svítit alespoň dvě hodiny. V listopadu a prosinci pak kluci zkusí vyrobit galvanický článek pomocí popela a alobalu. Funkčnost se zjišťuje pomocí svítící LED diody. Juniorovy vydržela svítit 16 hodin!

V listopadu nás navštěvuje ředitelka Skautské nadace Jaroslava Foglara Eva Staňková ohledně konzultací k připravované aplikaci na Modrý život

Maty se stává Lišákem (jeho oblíbený plyšák, kterého mívá i na výpravách. Proslavil se výrokem - „Mám s sebou lišku a nebojím se jí použít!“). Mates získává přezdívku Spacák poté, co na zimní výpravu s přespáním dorazil bez spacáku.

Z NAŠICH ODDÍLOVEK

Vánoční sešit 2024

Vydává: Spolek Pražská Dvojka, Hoši od Bobří řeky

Připravil Milan

Klubovna: Kubelíkova 48, Praha 3 - Žižkov, E-mail: oddil@hobr.cz